

Súd: Okresný súd Bardejov
Spisová značka: 1Csp/115/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8218202490
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivana Hanuščaková
ECLI: ECLI:SK:OSBJ:2020:8218202490.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bardejov sudkyňou Mgr. Ivanou Hanuščakovou v spore žalobcu Ľ. F., W..X.X.XXXX, F. Z. XXX, zast. JUDr. Vladimír Poch, advokát, Hviezdoslavova 3, Bardejov, proti žalovanému VÚB Leasing, a.s., Mlynské nivy 1, Bratislava 820 05, IČO: 31 318 045, zast. Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., Námestie svätého Egídia 40/93, Poprad, IČO: 44 250 029, o primerané finančné zadostučinenie a ochranu práv spotrebiteľa, takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý žalobcovi zaplatiť primerané finančné zadostučinenie vo výške 163,-eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

Stranám sporu nepriznáva nárok na náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou doručenu súdu dňa 22.11.2018 domáhal, aby súd uložil žalovanému zaplatiť mu primerané finančné zadostučinenie v sume 1.624,54 eur a nahradiť mu trovy konania. Svoju žalobu odôvodnil tým, že sa domáha nároku z porušenia jeho práva povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi a následne v súvislosti s týmto nárokom z tohto porušenia aj práva na primerané finančné zadostučinenie. Nárok odvodzuje od toho, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 6Csp/37/2016-148- bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný, keď sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia spolu vo výške 1.624,54 Eur a to zo zmluvy č. XXXXXXXX sumu 1.461,76 Eur a zo zmluvy č. XXXXXXXX sumu 162,78 Eur, rozsudok je potvrdený rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 20Co/27/2018-200. S poukazom na § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. uvádza, že dodávateľ zneužil svoje postavenie voči nemu ako spotrebiteľovi, porušil zákon a inkasoval sumy, ktoré mu nepatrili, preto od neho požaduje primerané finančné zadostučinenie v žalovanej výške. V spotrebiteľských vzťahoch určité povinnosti vznikajú i dodávateľom. Jednou z týchto povinností je i povinnosť upravená v ustanovení § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Vychádzajúc z tohto ustanovenia proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká konkrétna ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde a je toto spôsobilé ujmu privediť. Rozsudkom Okresného súdu Bardejov pod sp. zn. 6Csp/37/2016-148, potvrdené rozsudkom Krajského súdu Prešov sp. zn. 20Co/27/2018-200,

právoplatným dňa 29.10.2018 bolo rozhodnuté, že žalovaná - VUB leasing, a.s. je povinná vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.624,54 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V odôvodnení sa konštatuje, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Preto, pokiaľ žalovaný prijal plnenie vo vyššej výške, ako bol poskytnutý úver, tj. keď prijal plnenie pri zmluve č. XXXXXXXX nad sumu 2.655,51 Eur a zo zmluvy č. XXXXXXXX nad sumu 331,94 Eur, prijal ho bez právneho dôvodu a je povinný ho vydať. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil, pokiaľ prijal plnenie nad čerpanú sumu (bez právneho dôvodu). Žalovaný sa tak obohatil o sumu 1.461,76 Eur a sumu 162,78 Eur, ktorá je predmetom žaloby. Žalobca v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn.6Csp/37/2016-148- úspešne uplatnil porušenie svojho práva ako spotrebiteľa a žalovaný sa porušenia práv žalobcu dopustil tým, že vypracoval typovú úverovú zmluvu, ktorá neobsahovala náležitosti vyžadované zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Z tohto dôvodu bolo určené rozsudkom Okresného súdu Bardejov sp. zn. 6Csp/37/2016-148, že zmluva o úvere uzatvorená medzi účastníkmi konania dňa 31.07.2008 je bezúročná a bez poplatkov. Okresný súd konštatoval porušenie spotrebiteľského práva žalobcu. Tým je naplnená dikcia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., že spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovených týmto zákonom má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práv alebo povinností ustanovených týmto zákonom alebo osobitnými predpismi zodpovedá a pokiaľ by sa nebránil, zaplatil by o 1.624,54 eur viac z úveru, ako by prislúchalo veriteľovi. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. V znení účinnom do 09.06.2013 zákonodarcia formuloval uvedené ustanovenie tak, že ak porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu (Bez toho, aby ujma nastala alebo čo len hrozila. Postačuje spôsobilosť porušenia práva alebo povinnosti viesť k ujme spotrebiteľa.), tak základ nároku na finančné zadosťučinenie je daný (arg. „má právo“). Po 09.06.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej Zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi. Spotrebiteľ nie je povinný preukazovať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože Zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie nie v prípade vzniku ujmy, ale už vtedy, keď mu ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla, pričom sa úspešne domáhal ochrany svojich práv. Na základe vyššie uvedeného žalovaný porušil § 4 ods. 2 písm. b) v nadväznosti na § 3 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, nakoľko došlo k reálnemu poškodeniu ekonomických záujmov spotrebiteľa, keďže tento bol nútený nedobrovoľne uhradiť aj sumu úrokov a poplatkov, na ktorú veriteľ nemal nárok. Takýmto konaním bol spotrebiteľ ukrátený na jeho práve a možnosti disponovania peňažných prostriedkov v čase, keď si ich žalovaný započítal ako kompenzáciu, veriteľ vedome okráda a zavádza ľudí, nezjednal nápravu aj po viacerých rozhodnutiach súdov, nedodržuje zákony a pri podpise zmlúv nepodáva úplne informácie a neprístupuje s odbornou starostlivosťou. Výška primeraného finančného zadosťučinenia má plniť nielen funkciu satisfakčnú, ale aj funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a treba ho chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Výška nemajetkovej ujmy v prípadoch podľa § 3 ods. 5 ZOS môže zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila alebo mu bola spôsobená. V prejednávanej veci je pre určenie výšky priznaného primeraného finančného zadosťučinenia teda rozhodujúce to, že žalovaný sa porušením spotrebiteľských noriem obohatil na úkor žalobcu sumou vo výške 1.624,54 eur a to po dlhšiu dobu.

2. Žalovaný sa k veci vyjadril písomne dňa 4.1.2019. Uviedol, že s nárokom žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie nesúhlasí a navrhuje žalobu zamietnuť. Pokiaľ ide o otázku finančného zadosťučinenia, posúdenie každého nároku je vecou individuálnych skutkových zistení. Pri výklade zákonného ustanovenia nie je súd viazaný doslovným znením zákona absolútne, môže a dokonca musí sa odchýliť v prípade, ak to vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a všeobecných záväzných právnych predpisov. Podľa ústavného súdu SR Čl. 2 ods. 2 Ústavy SR nepredstavuje viazanosť štátneho orgánu textom, ale aj zmyslom a účelom zákona. Pri výklade ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 je nevyhnutné aj v záujme eliminácie jeho možného zneužitia sledovať jeho účel. Z toho možno vyvodit', že nie je možné, aby dôsledkom akéhokoľvek úspešného uplatnenia porušenia práva spotrebiteľa malo byť automaticky

priznané finančné zadosťučinenie. Takéto zadosťučinenie je na mieste ako osobitná kompenzácia nemajetkovej ujmy vzniknutej spotrebiteľovi v konkrétnej situácii a ujma musí byť nie len tvrdená, ale mala by sa aj ako ujma javiť a mala by byť preukázaná. Iný ako tento výklad by mohol viesť k narušeniu proporcionality konkrétneho právneho vzťahu a v istom zmysle aj k možnému zneužitiu ochrany, ktorá sa spotrebiteľovi ako slabšej strane záväzkového vzťahu poskytuje. Žalovaný je toho názoru, že priznanie žalobcom požadovaných finančných prostriedkov súdom by eventuálne prichádzalo do úvahy v tých prípadoch, keď porušenie práva už nie je možné napraviť inak. Toto nepredstavuje však daný prípad. V pôvodnom konaní uhradil žalovaný žalobcovi celú žalobcom požadovanú istinu s a trovami konania. Rovnako tak žalovaný má za to, že žalobcom požadovaná výška finančného zadosťučinenia je neadekvátne a neprimerane vysoká. Žalovaný má za to, že za tejto situácie by bolo nespravodlivé a nedôvodné, keď žalobca v predchádzajúcom spore bol úspešný, v dôsledku čoho nemusel zaplatiť podstatnú časť svojho dlhu, aby ešte žalovaný musel žalobcovi zaplatiť finančné zadosťučinenie. Navyše, úspech sporu v pôvodnom konaní závisel od otázky právneho výkladu príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch, v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon“), z ktorých žalobca vyvodzoval neplatnosť predmetnej zmluvy. Žalovaný je toho názoru, že porušenie práva žalovaného uviesť príslušné náležitosti v zmluve so žalobcom z dotknutých ustanovení zákona výslovne nevyplývalo a bolo len vecou právneho výkladu. Konanie žalovaného teda nebolo úmyselné. Žalovaný zároveň poukazuje na skutočnosť, že žalobca nepreukázal dôvodnosť nároku. Žalovaný trvá na tom, že v danej veci neboli splnené podmienky pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Účelom zadosťučinenia je reparovať ujmu, ktorá bola neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená, súd má prihliadať na primeranosť porušenia práva/povinnosti vo vzťahu k vzniknutej ujme, ktorá musí byť deklarovaná. Je potrebné zdôrazniť, že účelom finančného zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky, alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, či diskriminovaný. Obdobne tak vo vzťahu k danému nároku nejde o paušalizovaný nárok na náhradu škody, či už majetkovej alebo osobnostnej povahy. Žalovaný má za to, že pri rozhodovaní o tomto nároku je treba prihliadať napríklad na intenzitu, povahu a spôsob neoprávneného zásahu, na charakter a rozsah zasiahnutej hodnoty osobnosti, na trvanie a šírku ohlasu vzniknutej nemajetkovej ujmy pre postavenie a uplatnenie postihnutej fyzickej osoby v spoločnosti - spotrebiteľa a pod. Žalovaný poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/1397/2014 z 23. 02. 2016, z ktorého cituje: „...odvolací súd uvádza, že pokiaľ zákonodarca do ust. § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa zakotvil možnosť domáhať sa primeraného finančného zadosťučinenia v súvislosti s porušením práv spotrebiteľa, nemal tým na mysli, že takýto nárok automaticky vyplýva zo zákona, bez toho, aby spotrebiteľ preukázal základné predpoklady úspešného uplatnenia tohto nároku...“ Žalovaný trvá na tom, že žalobca nijakým relevantným spôsobom nepreukázal nemajetkovú ujmu údajne mu spôsobenú zo strany žalovaného a rovnako tak jeho výšku.

3. Žalobca podaním zo dňa 12.4.2019 uviedol, že má za to, že argumentácia žalovaného je nesprávna a zavádzajúca. Opätovne poukazuje na § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a uvádza, že zákonodarca stanovuje ako podmienku úspešného uplatnenia porušenia práv alebo povinností stanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými právnymi predpismi na súde. Žalobca má teda právo nielen na priznanie primeraného zadosťučinenia, ale súčasne aj právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalovanému sú známe rozhodnutia Národnej banky Slovenska č. sp.: NBS1-000-007-300 č. záznamu: 100-000-077-996 zo dňa 18.12.2017, rozsudok Krajského súdu Prešov na odvolanie proti Slovenskej obchodnej inšpekcie napr. 4S/14/2015 - 50 zo dňa 12.11.2015, ktorými boli potvrdené nekalé spotrebiteľské praktiky právneho predchodcu žalovaného voči spotrebiteľom. Žalobca taktiež poukazuje na skutočnosť, že žalovaný na základe takýchto zmlúv dával úvery po dlhú dobu a úmyselne o čom svedčia vydané rozsudky súdov. V pôvodnom konaní uhradil žalovaný žalobcovi celú žalobcom požadovanú istinu s trovami konania, že žalobcom požadovaná výška finančného zadosťučinenia je neadekvátne a neprimerane vysoká ale zabudol, že nie dobrovoľne uhradil ale až na základe rozsudku Krajského súdu. V rámci súdneho konania, ktoré bolo vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 6Csp/37/2016, došlo k vydaniu rozsudku, na ktorý sa žalovaný odvolal a Krajský súd v Prešove rozsudkom 20C/27/2018 rozhodol, že potvrdzuje rozsudok prvoinštančného súdu vo výroku III - žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 1.624,54 eur do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku, pričom v tejto žalobe uplatňovanej čiastke nie je vôbec zahrnutá citová, morálna a sociálna ujma, ktorú žalobcovi spôsobil žalovaný tým, že aj napriek tomu fakt, že žalovaný vedel (musel vedieť), že úverová zmluva má byť bez poplatkov a bez úrokov, tak spotrebiteľský nekalo nechal žalovaný žalobcu platiť nezákonné úroky a nezákonné poplatky podľa úverovej zmluvy. Spotrebiteľ bol ukrátený na jeho práve a

možnosti disponovania peňažných prostriedkov v čase, keď si ich žalovaný započítal ako kompenzáciu. V konaní bolo preukázané porušenie práv spotrebiteľa, za takéto porušenie možno považovať aj to, že žalovaný dojednal so žalobcom úverovú zmluvu bez uvedenia úroku z úveru a poplatkov, konečnej splatnosti úveru, RPMN. Neprimerané finančné zadosťučinenie od žalovaného žiada v sume 1.624,54 €, ktorú špecifikuje tak, že primerané finančné zadosťučinenie požaduje ako stratu peňazí, ktorá mu reálne hrozila z úverových zmlúv č.70704312 zo dňa 17.07.2008 a č. 6003266 zo dňa 24.11.2005, keby nepodal žalobu sp. zn. 6Csp/37/2016 túto sumu by mu žalovaný nikdy dobrovoľne nevydal, ale musel žalovanému ju zaplatiť a predstavuje ujmu na právach spotrebiteľa spočívajúcu v nezákonnom preplatení pôžičky a teda k strate finančných prostriedkov, ku ktorej by došlo, ak by sa žalobca aktívne nebránil, predstavuje citovú, morálnu a sociálnu ujmu, stres, že sa touto vecou musel zapodievať, aby nedošlo k exekúcií ďalej ako cenu náhrady straty času stráveného na vykonaní úkonov pri podaní žaloby, komunikáciou a stretnutiami s advokátom a ďalších faktických úkonov spojených s tým, aby bol úspešný v pôvodnom konaní. Najprv žalobca sa pokúšal riešiť situáciu tým, že sa obrátil na žalovaného a keď bol stále neúspešný mimosúdnou dohodou a neriešila sa jeho vec tak ako má, obrátil sa na svojho terajšieho právneho zástupcu, v spolupráci s ktorým v zastúpení jeho mamy Y. F. na súde dosiahla úspech v konaní 6Csp/37/2016. V súvislosti s uzavretím zmluvy o úvere s právnym predchodcom žalovaného mu bola spôsobená psychická ujma, lebo v tom čase bol v nepriaznivej situácii, bol v rozvodovom konaní v roku 2008 a potreboval riešiť svoju finančnú situáciu, preto sa žalobca obrátil na spoločnosť právneho predchodcu žalovaného, ktorý sprostredkoval úvery. Nevládal splátky dohodnuté v úverovej zmluve splácať a žalobca bol žalovaným vyzývaný aj na úhradu zmluvných pokút, ako aj upomienkami počas splácania v rôznej výške platiť poplatky za upomienku, sms správami, a nakoniec podpísaním Dohody o úhrade pohľadávky v splátkach, a to aj napriek tomu, že úver je bezúročný a bez poplatkov, ako aj nekalými praktikami ako je dohoda o úhrade pohľadávky v splátkach. Preto sa na radu mamy a po porade s advokátom, obrátil sa na posúdenie úverovej zmluvy na Ministerstvo spravodlivosti SR. Žalobca bol v neustálom strese počas podávania žaloby, musel si vziať viackrát voľno v práci, cestovať 950 km na Slovensko a 950 km naspäť do Rakúska na otočenie, kde je zamestnaný a žije s rodinou, zasielať žiadosti, listy žalovanému, tento neakceptoval ani stanovisko Ministerstvo spravodlivosti SR, kde sa žalovaný obrátil na posúdenie úverových zmlúv, ktoré boli posúdené s tým, že Ministerstvo spravodlivosti konštatovalo, že obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky s tým, že toto stanovisko je len odporúčaním a vyjadruje právny názor, ktorý nemá všeobecne záväzný právny charakter. Žaloba na súd sa podávala až po všetkých dôkazov, čo trvalo dlhý čas po neustálom písomnom žiadaní, aby zaslali potrebné doklady a to na splnomocnenie jeho mamy Y. F., lebo pracuje v zahraničí (Rakúsko) a už ho zamestnávateľ nechcel uvoľňovať zo zamestnania a po konzultácií a odporúčaní terajšieho právneho zástupcu. Žalobca nevedel ako dopadne súdne pojednávanie a v tom čase ani nevedel, čo sú to a že môže žiadať úroky z omeškania alebo primerané finančné zadosťučinenie tak to nežiadal v žalobe. K vyjadreniu žalovaného uvádza, že dostatočným spôsobom žalobca objasnil všetky podstatné skutočnosti pre meritum tohto sporu, označil riadne všetky relevantné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Žalobca je presvedčený, že určenie úveru za bezúročný a bezpoplatkový nepostačuje na docelenie rovnováhy medzi spotrebiteľom a dodávateľom. Bolo mu i morálne ublížené. Úmysly spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s. ako právnemu predchodcovi VÚB Leasing, a.s. obohacovať sa na úkor spotrebiteľov sú zrejmé, lebo táto spoločnosť má vedomosť z judikovaných rozhodnutí o svojom zneužití práva, či využívaní neprijateľných podmienok. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely práve inštitút relutárnej naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle už judikatúry ESD a smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie „účinné, primerané a odradzujúce,“ pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu, bol to však žalovaný, kto nepostupoval s odbornou starostlivosťou, predstrel žalobcovi na podpis formulárovú zmluvu, ako aj nekalými praktikami bol vyzývaný na úhradu zmluvných pokút a to cez dohodu o úhrade pohľadávky v splátkach. Je zrejmé, že žalovaný požadoval plnenie z nekalých praktik. Takéto konanie je nepochybne spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu. Na základe uvedeného je žalobca toho názoru, že priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 1.624,54 Eur je primerané a spravodlivé a napĺňa požiadavku účinného sankčného a odradzujúceho prostriedku ochrany spotrebiteľa.

4. Žalovaný podaním zo dňa 12.6.2019 uviedol, že podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa sa môže spotrebiteľ proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa na súde proti porušiteľovi domáhať ochrany svojho práva. Tzn., že úspešným uplatnením primeraného finančného zadosťučinenia je porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacich na ochranu spotrebiteľa. Žalovaný poukazuje na tú skutočnosť,

že súd v predchádzajúcom spore 6Csp/37/2016 síce vyhovel argumentácii žalobcu, ale žalovaný v predchádzajúcom konaní vzniesol námietku premlčania, keďže údajný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bol premlčaný v objektívnej premlčacej lehote. Okresný súd Prešov a rovnako aj Krajský súd Prešov vo svojom rozhodnutí uviedli „pokiaľ ide o objektívnu lehotu tak žalovaný ako nebankový subjekt ma dlhodobu v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov... konanie žalovaného nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom. V danom prípade je teda 10 ročná premlčacia doba.“ Takýto záver je však v rozpore s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.10.2018, sp. zn.: 1Cdo/238/2017, v zmysle ktorého dovolací súd konštatuje: „...samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi je v postavení profesionálneho podnikateľa vo všeobecnosti bez ďalšieho nemôže zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa. Z uvedeného vyplýva, že právne posúdenie objektívnej premlčacej lehoty súdmi nižších inštancií bolo nesprávne.“ Vzhľadom na to, že predmetom predchádzajúceho sporu bol premlčaný nárok a žalobca bol v spore úspešný na základe prezumovaného úmyslu žalovaného, je žalovaný presvedčený o tom, že by bolo v rozpore so zásadou právnej istoty ako aj so zásadou spravodlivosti, ak by mal žalovaný zaplatiť finančné zadosťučinenie za porušenie povinnosti, ku ktorému nedošlo.

5. Podaním zo dňa 22.7.2019 žalobca uviedol, že žalovaný poukazoval na vznesenú námietku premlčania v pôvodnom konaní, ako aj nesplnenie podmienok priznania nároku podľa ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z.. Uviedol, že oba súdy Okresný súd a Krajský súd, aplikovali na vec rovnaké zákonné ustanovenie, a to § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka s poukazom aj na žalovaným vznesenú námietku premlčania. Skutočnosť, že odvolací súd nezaujal iný právny názor pri aplikácii toho istého zákonného ustanovenia, tj. že potvrdil, že v danom prípade sa uplatní 10-ročná objektívna premlčacia doba z dôvodu preukázaného minimálne nepriameho úmyslu žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcu, považuje rozsudok za právoplatný a vykonateľný a žalovaný mal možnosť aj právo podať dovolanie, keď bol presvedčený, že nárok žalobcu bol premlčaný, že žalobca bol v spore úspešný na základe prezumovaného úmyslu žalovaného a keďže tak neučinil, stotožnil sa s rozsudkom. Tiež poukazoval na rozpor s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.10.2018 sp. zn.:1Cdo/238/2017. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 19Co/165/2018, pričom súd sa odklonil od tohto názoru. Jeho právo je podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.. Žalovaný porušil jeho právo a to tým, že konal v rozpore s dobrými mravmi, ukladal mu povinnosť bez právneho dôvodu (platiť úrok), upieral právo podľa § 3 na služby v dobrej kvalite. Žalobca nežiadal v predchádzajúcom spore navyše nič iba svoje peniaze, ktoré zaplatil a žalovaný ich roky úročil, nežiadal od žalovaného úrok z omeškania ani trovy konania. Preto trvá na žalobe.

6. Podaním zo dňa 20.8.2019 žalovaný uviedol, že žalobca tento nárok žiadnym relevantným spôsobom neodôvodnil a zároveň za zaplatenie finančného zadosťučinenia doteraz nie sú ani splnené zákonné predpoklady. Z textu ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. je zrejmé, že na priznanie finančného zadosťučinenia je potrebné, aby boli súčasne plnené tri podmienky: a) úspech žalobcu v spore b) primeranosť c) spôsobilosť privodiť ujmu. V predmetnom prípade má žalovaný za to, že k splneniu týchto podmienok nedochádza. Žalobca doposiaľ neuviedol jediný dôkaz o tom, ako tá ktorá podmienka zasiahla do je osobnej sféry, či už majetkovo alebo psychicky. Je potrebné zdôrazniť, že účelom finančného zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky, alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, či diskriminovaný. Obdobne tak vo vzťahu k danému nároku nejde o paušalizovaný nárok na náhradu škody, či už majetkovej alebo osobnostnej povahy. Vzhľadom k uvedenému považuje žalovaný výšku uplatneného nároku za neprimeranú a neodôvodnenú. Pri rozhodovaní o tomto nároku súd musí prihliadať napríklad na intenzitu, povahu a spôsob neoprávneného zásahu, na charakter a rozsah zasiahnutej hodnoty osobnosti, na trvanie a šírku ohlasu vzniknutej nemajetkovej ujmy pre postavenie a uplatnenie postihnutej fyzickej osoby v spoločnosti - spotrebiteľa a pod.. Žalovaný taktiež poukazuje na skutočnosť, že žalobca doposiaľ žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal príčinnú súvislosť medzi konaním žalovaného a tvrdenu právnou neistotou žalobcu. Žalovaný však opakovane poukazuje na tú skutočnosť, že súd v predchádzajúcom spore 6Csp/37/2016 síce vyhovel argumentácii žalobcu, ale žalovaný v predchádzajúcom konaní vzniesol námietku premlčania, keďže údajný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bol premlčaný v objektívnej premlčacej lehote. Podľa názoru žalovaného je táto právna otázka definitívne vyriešená rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu. Nie je procesne prípustné rozhodovať v tejto otázke opačne. Princíp procesnej právnej istoty vyjadrený v

čl. 2 ods. 2 CSP platí bezvýhradne. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Súd, v prípade, ak rozhoduje v rozpore s ustálenou súdnou praxou, nemôže sa zbaviť povinnosti odôvodniť svoje rozhodnutie s uvedením dôvodov, ktoré ho k takému rozhodnutiu vedú. Podľa čl. 2 ods. 3 CSP ak sa spor na základe prihladenia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. Žalovaný poukazuje na to, že vzhľadom na rozdielny výklad a rozhodovaciu prax slovenských súdov vo vzťahu k úmyslu žalovaného došlo k zmene tohto stavu a to vydaním rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 18.10.2018, sp. zn.: 1Cdo/238/2017, v zmysle ktorého dovolací súd konštatuje: „...samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi je v postavení profesionálneho podnikateľa vo všeobecnosti bez ďalšieho nemôže zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa. Z uvedeného vyplýva, že právne posúdenie objektívnej premičacej lehoty súdmi nižších inštancií bolo nesprávne.“

7. Na pojednávanie nariadené na deň 28.1.2020 sa dostavili právni zástupcovia strán sporu, ktorí ospravedlnili neúčast strán, o odročenie pojednávania nežiadali. Preto súd v súlade s ustanovením § 180 CSP vec prejednal v ich neprítomnosti s prihladením na obsah spisu a dosiaľ vykonané dokazovanie.

8. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením tvrdení strán sporu a v spise pripojených listinných dôkazov (návrhom s prílohami, podaniami a vyjadreniami žalovaného a žalobcu s prílohami) a zistil tento skutkový stav veci:

9. Žalobca požiadal žalovaného o uzavretie mimosúdnej dohody v zmysle podanej žaloby (čl. 78).

10. Podaním zo dňa 28.1.2020 predloženým na pojednávaní žalobca udával, že trvá na žalobe ako aj na tom, čo sa uviedlo vo vyjadrení. Popiera tvrdenie žalovaného. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu, opierajúci sa ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce. Žaloba, ktorou si žalobca úspešne uplatnil svoje právo ako spotrebiteľ, súdu bola doručená dňa 12.8.2016 pod sp. zn. 6Csp/37/2016 a rozsudkom Okresného súdu Bardejov, zo dňa 17.7.2017, č. k. 6Csp/37/2016-148 bolo žalovanému uložené uhradiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 1.624,54 €. Žalovaný sa proti rozsudku odvolal proti výrokom III. a V. Rozsudok v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.09.2018, sp.zn. 20Co/27/2018 vo výroku III. a V. nadobudol právoplatnosť dňa 29.10.2018 a vykonateľnosť 3.11.2018. V konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. 6Csp/37/2016 si žalobca úspešne uplatnil svoje právo ako spotrebiteľ a to porušením práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa, osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až 54 Občianskeho zákonníka, zákony o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku a podobne. Žalovaný bol zaviazaný vydať mu bezdôvodné obohatenie nadobudnuté titulom plnenia zo strany žalobcu na základe úverových zmlúv, uzatvorených medzi žalobcom a žalovaným. Poukázal na bod 11 na strane 7 rozsudku odvolacieho súdu : „podľa názoru odvolacieho súdu vidieť úmyselné konanie žalovaného“. Žalobcovi jednoznačne vznikla ujma v nemajetkovej sfére, keďže konanie žalovaného bolo spôsobilé privediť mu ujmu, kvôli tomu, že to malo dopad na jeho finančnú situáciu, že spoločnosť vedome okráda a zavádza ľudí, že nezjednal nápravu aj po viacerých rozhodnutiach súdov, nedodržiava zákony a pri podpise zmlúv nepodáva úplne informácie a neprístupuje s odbornou starostlivosťou.. Účelom poskytnutia zadosťučinenia je odčinenie útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky alebo je vystavený bezprostrednej hrozbe

nezákonných nárokov, je bezdôvodne sankcionovaný, znevýhodňovaný, diskriminovaný. Poskytnutie zadosťučinenia nie je sankcia za samotnú existenciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, aj keď určitý odstrašujúci a preventívny účinok je v zadosťučinení obsiahnutý. Aj s prihliadnutím na postoj žalovaného vo veci Okresného súdu Bardejov 6Csp/37/2016, v ktorom spochybňoval dôvodnosť žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, žalobca bol dlhodobo nedôvodne vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty až do doby právoplatného skončenia konania vo veci ešte v odvolacom konaní, ktoré trvalo viac ako 1 rok, len aby oddialil vyplatenie prisúdenej sumy. Žalovaný spochybňuje vo svojom vyjadrení aj teraz v tomto konaní potvrdzujúci rozsudok Krajského súdu Prešov v odvolaní. Pritom je zrejmé, že tento stav vyvolal žalovaný, ktorý sa na úkor žalobcu snažil bezdôvodne obohatiť o sumu 1.624,54 € a o jeho vydanie žalobca musel viac krát kontaktovať žalovaného a až 13.11.2018 mu túto sumu zaslal na účet, keď ho upozornil na možné exekučne vymáhanie. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod.. Za primerané v prejednávanej veci je potrebné považovať finančné zadosťučinenie vo výške 1.624,54€, primerané finančné zadosťučinenie sa môže rovnať majetkovej ujme, ktorá spotrebiteľovi hrozila. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť, a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý závadne konal. Spotrebiteľ, teda žalobca, nie je povinný preukázať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Žalobca sa v tomto prípade úspešne domohol svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia. Účelom práva na primerané finančné zadosťučinenie je postih za porušenie práva a poškodenie záujmu spotrebiteľa, ako aj dosiahnutie odradzujúceho účinku, aby dodávateľ nepoužíval neplatné a nekalé zmluvné podmienky. Je to aj odmena za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Žalovaný žiadal od žalobcu zaplatiť aj plnenie na ktoré nemal nárok a vymáhal takéto plnenie, poškodzoval záujmy žalobcu a jeho spotrebiteľské práva a preto je primerané, aby mu v rovnakej výške zaplatil finančné zadosťučinenie. Výška nemajetkovej ujmy v prípadoch podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa môže zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila. Ak má mať primerané finančné zadosťučinenie dostatočne satisfakčný účinok pre spotrebiteľa a zároveň výchovný a odstrašujúci účinok pre dodávateľa, možno prijať argumentáciu, že primerané finančné zadosťučinenie sa môže rovnať majetkovej ujme, ktorá spotrebiteľovi hrozila alebo mu, ako je to v prejednávanej veci do skutočného vydania bezdôvodného obohatenia dodávateľom, bola aj spôsobená. Spôsobom vyššie uvedeným, určenú výšku peňažného zadosťučinenia žiadame aby súd považoval za primeranú a dodávateľ má jednoduchú možnosť jej plateniu, prípadne aj iným zodpovednostným následkom sa v iných úverových prípadoch vyhnúť, a to tým, že bude podnikáť v rámci pravidiel stanovených právnymi predpismi SR. Pre žalovanú by nižšia suma nesplnila výchovný a odstrašujúci účinok. Na základe uvedeného si v predmetnom spore podanou žalobou uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.624,54 EUR, čo predstavuje sumu, o ktorú sa ho snažil žalovaný bezdôvodne pripraviť v konaní sp. zn. 6Csp/34/2016 a pritom zneužil ako dodávateľ svoje postavenie a vystavil žalobcu právnej neistote a trov konania.

11. V konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov sp. zn. 6Csp/37/2016 žalobca voči právnomu predchodcovi žalovaného Consumer Finance Holding, a.s. uplatnil žalobou nárok o určenie úverov, že sú bezúročné a bez poplatkov, o určenie neplatnosti zmlúv a vydanie bezdôvodného obohatenia. Rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 17.7.2017 súd čiastočne žalobe žalobcu vyhovel, v časti konanie zastavil a rozhodol takto :

„I. Z a s t a v u j e konanie o určenie, že úver zo zmluvy č. 0003264984 zo dňa 28.10.2015 je bezúročný a bez poplatkov.

II. Z a s t a v u j e konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 2.294,01 Eur.

III. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 1.624,54 eur do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

V. Žalovanému náhradu trov konania n e p r i z n á v a ."

Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 29.10.2018. Rozhodnutie bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.9.2018, č.k. 20Co/27/2018-200. Odvolací súd rozhodol aj o pokračovaní v konaní s terajším žalovaným.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že :

21. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca uhradil žalovanému zo zmluvného vzťahu č. XXXXXXXX celkovo 4.117,27 eur a zo zmluvného vzťahu č. XXXXXXXX celkovo 494,72 eur. Údaje o výške realizovaných platieb žalobcom potvrdila aj právna zástupkyňa žalovaného na pojednávaní konanom dňa 19.6.2017.

34. Posudzovaný právny vzťah strán je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou, konkrétne ide o spotrebiteľský úver. Žalobca bol od uzavretia zmluvy v postavení spotrebiteľa a žalovaný v postavení dodávateľa, preto uvedený právny vzťah je v režime spotrebiteľského práva. Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať neprijateľné podmienky, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa pod sankciou ich absolútnej neplatnosti.

35. Právny vzťah strán súd teda posúdil podľa noriem spotrebiteľského práva, a to podľa osobitného právneho predpisu zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmlúv.

36. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je sčasti dôvodná. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že medzi stranami bola uzatvorená Zmluva č. XXXXXXXX, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške vo výške 80.000 Sk s mesačnou splátkou 3.277 Sk, počtom splátok 36, RPMN 30,93 %, celkovou čiastkou 117.972 Sk, priemernou RPMN 18,60 %. V zmysle vyššie citovaných ustanovení musí Zmluva okrem všeobecných náležitostí obsahovať aj údaje podľa § 4 ods. 2 ZoSÚ, pričom neuvedenie niektorých z nich zákon sankcionuje tým, že úver bezúročný a bez poplatkov. Z vykonaného dokazovania súd zistil, že Zmluva neobsahuje údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru podľa § 4 ods. 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch. Termín konečnej splatnosti musí byť uvedený v zmluve presným dátumom. Nie je prípustné, aby sa spotrebiteľ k tomuto údaju dopracoval výkladom a výpočtom, teda nepostačuje, ak je uvedená konečná splatnosť údajom o počte mesiacov (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 03. 07. 2013, sp. zn. 11Co/141/2012, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20. 12. 2012, sp. zn. 16Co/315/2012). Keďže spotrebiteľský úver uvedenú obligatórnu náležitosť neobsahoval, bolo nutné ho posudzovať ako bezúročný a bez poplatkov, a keďže medzi stranami nebolo sporné, že žalobcovi bol zo zmluvy č. 7043012 poskytnutý úver vo výške 80.000 Sk (2.655,51 eur), pričom žalovanému uhradil sumu v celkovej výške 4.117,27 eura, žalovaný sa vyplatením sumy prevyšujúcej sumu 2.655,51 eur na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, a to o sumu 1.461,76 eur a preto je povinný toto bezdôvodné obohatenie žalobkyni vydať.

37. Pokiaľ ide o vydanie bezdôvodného obohatenia zo zmluvy č. XXXXXXXX, tak v danom prípade v zmluve absentuje nielen údaj o nákladoch spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (najmä výška úroku z úveru) ako podstatnej náležitosti úverovej zmluvy podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom od 1.10.2001, ale nie sú v nej uvedené ani podmienky, za ktorých môže byť zmluva zmenená, a ani suma splátok istiny, úrokov (§ 4 ods.2 písm. a/ citovaného zákona). Podľa § 4 ods. 5 citovaného zákona, od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Keďže v danom prípade úrok z úveru, ale ani poplatky nie sú v zmluve uvedené, veriteľovi na ne nevznikol nárok a úver je bezúročný a bez poplatkov. Keďže úver zo Zmluvy č. XXXXXXXX uzavretej medzi stranami sporu je bezúročný a bez poplatkov a medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobca z poskytnutého úveru 331,94 eur uhradil žalovanému sumu 494,72 eura, žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil o sumu 162,78 eura, a preto ho súd zaviazal aj toto bezdôvodné obohatenie vydať. Spolu teda bezdôvodné obohatenie z oboch zmlúv predstavuje sumu 1.624,54 eur.

38. Žalovaný vo svojom vyjadrení vzniesol námietku premlčania. Bezdôvodné obohatenie podľa § 451 Občianskeho zákonníka vzniká prijatím plnenia, na ktoré nevznikol nárok. Vzhľadom na spôsob poskytovania a čerpania úveru na základe zmlúv o úvere začala plynúť objektívna premlčacia lehota pri zmluve o úvere č. XXXXXXXX začala plynúť najskôr pri prvej úhrade splátky v časti prevyšujúcej sumu poskytnutého úveru vo výške 331,94 Eur dňom 5.12.2017, a následne k plynutiu samostatných premlčacích lehôt vo vzťahu k jednotlivým uhradeným sumám nad rámec poskytnutého úveru vo výške 331,94 Eur. To isté platí vo vzťahu k zmluve č. 7043012 a to pri úhrade splátky prevyšujúcej poskytnutú sumu 31.3.2011. V prejednávanej veci ide o premlčanie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, preto je potrebné pri posudzovaní vznesenej námietky premlčania vychádzať z ust. § 107 Občianskeho zákonníka. Pri premlčaní nároku na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia zákonodarca určil premlčacie doby, subjektívnu a objektívnu. Subjektívna dvojročná premlčacia doba začína plynúť od okamihu, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Súd nemá dôvod neveriť, že žalobca sa o bezdôvodnom obohatení dozvedal začiatkom mája 2016, keď navštívil centrum právnej pomoci. Žalovaný nepreukázal, že

sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel žalobca skôr. Pokiaľ ide o objektívnu lehotu tak žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobo v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Neuvedenie termínu konečnej splatnosti a uvedenie nesprávneho údaj o priemernej RPMN (viď skutočnosť, že žalovaný v zmluve uviedol nesprávny údaj o priemernej RPMN, keďže uviedol údaj o priemernej RPMN úveru bez zabezpečenia, pričom poskytnutý úver vzhľadom na znenie zmluvnej podmienky v zmluve v článku „Klient“ malými písmenami, v ktorom sa nachádza aj dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov, je nepochybne spotrebiteľským úver so zabezpečením), nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom. V danom prípade je teda 10 ročná premlčacia doba. Vzhľadom na uvedené má súd za to, že nárok žalobcu nie je premlčaný. (obdobne viď rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12. decembra 2011, sp. zn. 7Co/84/2011) Argumentáciu súd podporuje podľa čl. 2 CSP aj odkazom na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/243/2016 zo dňa 2.2.2017.

39. Pokiaľ sa jedná o určenie neplatnosti zmlúv č. 7043012 a č. 6003266 súd v zmysle ustanovenia § 137 písm. c) CSP zaoberal z hľadiska procesného základným predpokladom úspešnosti žaloby o určenie, a to skutočnosťou, či žalobca má na požadovanom určení naliehavý právny záujem. Existenciu naliehavého právneho záujmu musí v konaní preukázať žalobca, pričom naliehavý právny záujem musí existovať (byť preukázaný) nielen v čase začatia konania, ale aj v čase, kedy bol rozsudok súdu vyhlásený. Nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení je dôvodom k zamietnutiu žaloby bez toho, aby sa súd zaoberal vecou v jej merite (tento nedostatok bráni zaoberať sa vecou z hľadiska opodstatnenosti uplatneného nároku). Vo všeobecnosti platí, že naliehavý právny záujem je daný predovšetkým tam, kde by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo kde by bez tohto určenia sa stalo právne postavenie žalobcu neistým, pričom žaloba o určenie nie je spravidla opodstatnená tam, kde je možné žalovať na splnenie povinnosti. Za určovaciu žalobu v zmysle § 137 písm. c) CSP považuje súdna prax aj (žalobcom v prejednávanej veci podanú) žalobu o určenie neplatnosti právneho úkonu. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva, a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. (podporne viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. 9. 2010, sp. zn. 4 Cdo 56/2009) V danom prípade podľa názoru súdu prvej inštancie žaloba o určenie neplatnosti právnych úkonov nie je opodstatnenou, keďže žalobca sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia, pričom otázku platnosti, resp. neplatnosti súd v takomto prípade hodnotí ako predbežnú. Z dôvodu nedostatku naliehavosti právneho záujmu na určení neplatnosti uvedených zmlúv súd žalobu v tejto časti zamietol.

40. Ak sa jedná o žalobu žalobcu v časti určenia, že zmluva o úvere č. XXXXXXXX a zmluva o úvere č. XXXXXXXX sú bezúročné a bez poplatkov, táto podľa názoru súdu nespĺňa podmienku uvedenú v ustanovení § 137 písm. d) CSP, tzn. že sa domáha určenia právnej skutočnosti, ktorá nevyplýva z osobitného predpisu, keď žiadny hmotnoprávny predpis nedáva možnosť sa žalobou domáhať určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. V zmysle právnej úpravy obsiahnutej v CSP v nadväznosti na prechodné ustanovenia je takýto žalobný návrh neprípustný. Z uvedených dôvodov súd v tejto časti a v časti sumy požadovaného bezdôvodného obohatenia nad sumu vyplývajúcu z pripojených prehľadov platieb a úhrad a zhodných tvrdení strán sporu ohľadom výšky uhradenej a poskytnutej sumy žalobu zamietol.

Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že :

8. Medzi stranami nebolo sporné, že na úverové zmluvy č. XXXXXXXX E. Č.. XXXXXXXX sa vzťahuje Zákon č. 258/2001 Z.z. (ďalej len „ZoSÚ“)

9. Pre to, aby sa zmluva považovala za bezúročnú a bez poplatkov postačuje neuvedenie čo i len jedného z údajov uvedených v ust. § 4 ods. 2 ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že predmetná zmluva neobsahuje údaj v zmysle § 4 ods. 2 písm. g), t.j. konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru. V zmysle § 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ je tento údaj obligatórnou náležitosťou zmluvy, pričom jeho absencia v zmluve spôsobuje, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Neobstojí odvolacia námietka žalovaného, že konečnú splatnosť úveru je možné vyvodiť zo zmluvy, nakoľko v zmluve nie je uvedený ani termín splatnosti prvej splátky ani termín splatnosti jednotlivých ďalších splátok. Povinnosť uviesť údaj o konečnej splatnosti úveru nemožno považovať za splnenú tým, že vo Všeobecných obchodných podmienkach je uvedený termín splatnosti jednotlivých splátok. Všeobecné obchodné podmienky slúžia na spresnenie a dovysvetlenie práv a povinností zmluvných strán, ktoré z dôvodu ich rozsahu a všeobecnosti nie je potrebné individuálne uvádzať priamo v zmluve. Termín splatnosti splátok je však obligatórnou náležitosťou v zmysle zákona, preto nemôže

byť len súčasťou Všeobecných obchodných podmienok. Ak teda v zmluve absentuje uvedenie termínu splatnosti splátok (čo je samo o sebe ďalším dôvodom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa ust. § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ), nemožno ani určiť termín konečnej splatnosti úveru. Navyše uvedenie termínu splatnosti splátok vo Všeobecných obchodných podmienkach spôsobuje neprehľadnosť a spotrebiteľovi de facto znemožňuje získať zrozumiteľné, náležité informácie o základných podmienkach zmluvného vzťahu, do ktorého vstupuje. Pokiaľ ide o Formulár o zmluvných podmienkach, tento nie je datovaný ani žalobcom podpísaný, preto nie je zjavné, či v čase, kedy žalobca zmluvu podpisoval mal vedomosť o tom, ako je stanovená splatnosť splátok úveru. Dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje žalovaného ako dodávateľa. Za splnenie povinnosti uviesť údaj o konečnej splatnosti úveru je možné považovať len prípad, kedy má spotrebiteľ vedomosť o údajoch uvedených v ust. § 4 ods. 2 Zákona č. 258/2001 Z.z. v čase, kedy zmluvu na znak súhlasu podpisuje a vyjadruje vôľu byť ňou viazaný. Navyše údaj o termíne splatnosti prvej splátky, z ktorého by v spojení s údajom o tom, že úver má byť splatený v 36 mesačných splátkach a s údajom o dni ich splatnosti bolo možné vyvodiť termín konečnej splatnosti úveru nie je uvedený ani v spomínanom Formulári. Za daného stavu sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o absencii údajov o konečnej splatnosti v zmluve o úvere v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) Zákona č. 258/2001 Z.z., čo má s poukazom na ust. § 4 ods. 3 Zákona č. 258/2001 Z.z. za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Bezúročnosť poskytnutého úveru vyplýva aj z toho, že v zmluve absentuje údaj podľa ust. § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ, t.j. výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. K tejto otázke sa už odvolací súd vyjadril napr. v rozsudkoch č.k. 17Co/122/2017 zo dňa 12.12.2017, 21Co/9/2017 zo dňa 28.11.2017, 3Co/197/2016 zo dňa 24.10.2017, 6Co/53/2016 zo dňa 30.6.2017, 1Co/2/2017 zo dňa 28.6.2017. K odvolacej námietke žalovaného týkajúcej sa rozsudku Súdného dvora vo veci C42/2015 odvolací súd dodáva, že na prejednávany prípad sa vzťahuje Zákon č. 258/2001 Z.z. a teda aj predchádzajúca smernica o spotrebiteľských úveroch, ktorá nevyžadovala úplnú harmonizáciu a ktorú vo veci C-42/15 Súdný dvor nevykladal (Smernica Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru). Preto odvolací súd predmetnú námietku žalovaného považuje za nedôvodnú.

10. Pokiaľ ide o zmluvu č. XXXXXXXX, správne súd prvej inštancie vyhodnotil, že táto neobsahuje údaj o úrokoch, preto naň žalovaný v zmysle ust. § 4 ods. 5 ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy nemá nárok, čo napokon žalovaný v odvolaní ani nenamietal.

11. Čo sa týka vznesenej námietky premlčania odvolací súd poznamenáva, že žalovaný ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V predmete činnosti má okrem iného i poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom, teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Odvolací súd, pokiaľ ide o včasnosť podania žaloby poukazuje aj na formu zavinenia vzniku bezdôvodného obohatenia, ktorá priamo súvisí s otázkou premlčania. Žalovaný ako subjekt poskytujúci úvery musel vedieť, že neuvedením údajov vyžadovaných ustanovením § 4 ods. 2 ZoSÚ dôjde na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu, v čom možno podľa názoru odvolacieho súdu vidieť úmyselné konanie žalovaného. Vo vzťahu k začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby odvolací súd uvádza, že zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie teda čas, od kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Právny poriadok slova „vedieť mal a mohol“ pritom obsahuje v iných prípadoch, no na účely začiatku premlčacej doby ich nestanovil. Každý je povinný poznať právo, no nikomu nemožno nanútiť povinnosť, aby to právo vedel aj správne aplikovať. Existuje preto obava, že nedôsledným výkladom zákonného termínu „dozvie“ sa, by sa potrel rozdiel medzi objektívnou a subjektívnou dobou. Najzávažnejšie negatívne následky by nastali v prípade rozumovo menej vyspelých osôb, ktorým by sa nanútila povinnosť poznať aplikáciu práva bez ohľadu na úroveň ich mysle. (OGH 3Ob592/77 „Na slabomyslenosť podľa § 879 Abs 2 Z 4 ABGB je potrebný menší stupeň slabosti mysle ako taký, ktorý má za následok nesvojprávnosť“). Inými slovami povedané, nemožno prikázať všetkým bez rozdielu úroveň mysle byť „advokátom“, aj keď ani u advokátov nemožno vylúčiť, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedia až s odstupom času po vykonaní plnenia. Relevanciu má teda to, od kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie že plnila.

12. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok v napadnutej časti postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, a to aj v súvisiacom výroku o trovách konania, kde súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 257 CSP a odvolací súd sa plne stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia o nepriznaní náhrady trov konania žalovanému (§ 387 ods. 2 CSP).

12. Na pojednávaní dňa 28.1.2020 :

1/ právny zástupca žalobcu udával trvá na podanej žalobe, aj na tom, čo sa uviedlo vo vyjadrení. Popiera tvrdenie žalovaného, pretože v prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Poukazuje na stanovisko odvolacieho súdu, ktorý vyslovil svoj názor pod bodom 11, na strane 7 rozsudku, kde podľa názoru odvolacieho súdu je vidieť úmyselné konanie žalovaného. Účelom poskytnutia zadosťučinenia je odčinenie samotných útrap, keď sú voči spotrebiteľovi uplatňované nezákonné nároky. Žalobca bol dlhodobo vystavovaný psychickému vypätiu, ako aj stavu neistoty, až do doby právoplatného skončenia konania vo veci. Pokiaľ ide o samotnú výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu a pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritéria ako intenzita, časové trvanie závažného konania, satisfakčná a sankčná funkcia. Účelom práva na primerané finančné zadosťučinenie je postih za porušenie práva a poškodenie záujmu spotrebiteľa, ako aj dosiahnutie odradzujúceho účinku, aby dodávateľ nepoužíval nekalé zmluvné podmienky. Výška nemajetkovej ujmy podľa nich v prípade odvolania sa na ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa môže zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľovi hrozila. Na základe uvedeného si žalobca v predmetnom spore podanou žalobou uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.624,54 eur, čo predstavuje sumu, o ktorú sa ho snažil žalovaný bezdôvodne pripraviť v konaní vedenom pod sp.zn. 6Csp/37/2016 a pritom zneužil ako dodávateľ svoje postavenie a vystavil žalobcu právnej neistote. V tejto súvislosti samotné konanie žalovaného malo dopad na jeho finančnú situáciu a hlavne samotným konaním bol vyvolaný stav právnej neistoty u klienta. Nesúhlasil s názorom zástupcu žalobcu ohľadom výšky nemajetkovej ujmy pri obetiach dopravných nehôd. Suma, ktorú uplatňuje v zmysle § 3 ods. 5 môže zodpovedať výške finančnej ujmy, ktorá spotrebiteľom hrozí. Poukazujem na skutočnosť, že jeho klient bol dlhodobo nedôvodne vystavený psychickému vypätiu tak aj právnej neistote, až do doby právoplatného skončenia konania vo veci a toto trvalo viac ako jeden rok. Súhlasí so stanoviskom súdu v tom zmysle, že výška finančného zadosťučinenia závisí od časového trvania konania ako aj satisfakčných a sankčných funkcií. Túto výšku považuje za primeranú a celkové to finančné zadosťučinenie považuje taktiež za primerané, pretože spotrebiteľ a teda žalobca nie je povinný preukázať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie už vtedy, keď k porušeniu práva, povinnosti dôjde. Žalobca sa aj v tomto prípade úspešne domohol svojho práva a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia.

2/ právny zástupca žalovaného udával, že má zato, že primerané finančné zadosťučinenie (ďalej PFZ) nevzniká bez ďalšieho, z každého uplatnenia práva spotrebiteľa, ale je k nemu potrebné pristupovať až sekundárne a to v prípade, ak sa bežné nástroje právnej ochrany javia ako nedostačujúce. V danej veci ide jednoznačne o prípad, kedy bežné nástroje právnej ochrany, ako konkrétne získanie právnej pomoci a následne poskytnutie súdnej ochrany na všeobecnom súde boli postačujúce na to, aby sa žalobca domohol ochrany svojho práva. Priznanie PFZ vo výške žalovanej sumy by už nebolo iba dorovnanie jeho nároku, ale išlo by už o jeho zisk. Má za to, že tento pohľad na tzv. odškodňovanie spotrebiteľov je nesprávny, nakoľko z ochrany práv spotrebiteľa robí zárobkovú činnosť. Pokiaľ ide o povahu inštitútu PFZ, ide o klasickú nemajetkovú ujmu, tak ako ju pozná OZ v § 11 a nasl. a tiež aj zákon o odškodňovaní obetí trestných činov, príp. aj zákon o zodpovednosti štátu za nesprávny výkon verejnej správy. Všetky tieto nároky majú spoločného menovateľa v tom, že nejde o majetkové nároky, ich výška sa určuje odhadom súdu, závisí od prípadu k prípadu a nie je možné ju priznať bez súčinnosti osoby, ktorá si ju uplatňuje. V danej veci si žalobca uplatňuje sumu necelých 1.700,- eur. Pre porovnanie uvádza, že súdy napr. v konaní o nemajetkovú ujmu pre pozostalých z dopravných nehôd priznávajú viac menej 4 miestne sumy v rozsahu od 4.000,- eur do 12.000,- eur, podľa miery intenzity zásahu a vzťahu medzi nebohým a jeho príbuznými. Tak isto aj obeť trestných činov sú odškodňované približne v 4 -ciferných sumách a to s ohľadom na poslednú novelu zákona o odškodňovaní obetí trestných činov. Má za to, že nie je možné porovnať intenzitu zásahu do nemajetkových práv pozostalého po obeti dopravnej nehody alebo trestného činu so zásahom do práv spotrebiteľa pri bežnej spotrebiteľskej zmluve. Tak isto tiež je hlavný rozdiel aj v tom, že v citovaných prípadoch neexistuje žiadny iný spôsob odškodnenia týchto obetí, kdežto v prípade ochrany spotrebiteľa existuje dostupný primárny spôsob ochrany. Tak ako aj v tomto prípade, keď sa spotrebiteľ domohol vydania bezdôvodného obohatenia. Tieto okolnosti je potrebné zväziť ešte predtým, než by súd priznal žalobcovi akúkoľvek sumu PFZ. Výšku tejto náhrady nie je spôsobilý preukázať samotný právny zástupca žalobcu, nakoľko v tomto konaní nie je stranou sporu a jedinou osobou, ktorá môže prípadne súd presvedčiť o dôvodnosti nároku je výpoveď samotného žalobcu, nakoľko k nej doposiaľ nedošlo. Má za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno potrebné pre úspech v tomto spore a preto žiadame žalobu zamietnuť. Je samozrejme v týchto sporoch sa

rozhoduje o rôznych sumách odškodnenia. Má za to, že nakoľko ide o nehmotnú zložku, je jej výšku povinný preukázať výlučne ten, koho sa týka. Nakoľko takýto dôkaz predložený nebol, nie je možné žalobe vyhovieť.

13. Podľa § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z. (o ochrane spotrebiteľa) každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách 9).
Odkaz na § 52- 54 Občianskeho zákonníka.

14. Podľa ods. 5 cit. ust. proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

15. Podľa § 4 ods. 2 písm. b) cit. zák. predávajúci nesmie upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3.

16. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne uplatnený podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v sume 1.624,54 eur.

17. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia je porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacim na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o ochrane spotrebiteľa, o spotrebiteľskom úvere, o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka). V tomto súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.9.2016, v ktorom Najvyšší súd uviedol, že v súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č.250/2007 Z.z. pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Zákon nestanovuje žiadne kritéria ohľadom výšky primeraného finančného zadosťučinenia a rozhodovanie v tomto smere ponecháva na úvahu súdu. Súd v tomto prípade vychádza zo skutočností, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia plní satisfakčnú funkciu pre spotrebiteľa a má aj sankčnú funkciu, ktorou sa postihuje nepoctivý dodávateľ. Žiadna z týchto funkcií by nemala byť favorizovaná, ale mali by byť obe funkcie vyhodnotené rovnocenne. Súd za týmto účelom zohľadnil konkrétne okolnosti tohto prípadu.

18. Súd dospel k záveru, že žalobca preukázal splnenie základných formálnych zákonných predpokladov v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z.. Má totiž nepochybne postavenie spotrebiteľa a bolo rozhodnuté o porušení jeho práv, ktoré mu priznávajú citované právne predpisy týkajúce sa ochrany spotrebiteľa (OZ, zák. č. 258/2001 Z.z., zák. č. 250/2007 Z.z. s odkazom na Smernicu Rady č. 93/13/EHS a to v pôvodnom konaní sp. zn. 6Csp/37/2016), na základe ktorých súd rozhodol o vyhovení žaloby žalobcu v časti vydania bezdôvodného obohatenia v sume 1.624,54 eur z dôvodu, že úvery z uzavretých zmlúv sa považovali za bezúročné a bez poplatkov z dôvodu absencie náležitostí podľa zák. č. 258/2001 Z.z. a teda tým, že žalobca na úvery zaplatil viac, ako bol povinný plniť v zmysle tohto záveru súdu, bol veriteľ - predchodca žalobcu povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v sume 1.624,54 eur). Teda žalobca sa s úspechom domohol ochrany svojich práv vyplývajúcich z vyššie cit. právnych predpisov v pôvodnom súdnom konaní.

19. Z uvedeného vyplýva, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie žalobcovi vznikol. Vyššie spomínaným porušením jeho práva s poukazom na ust. zákona č. 258/2001 Z.z. mu vznikla aj majetková ujma, nakoľko žalovanému (resp. jeho právnomu predchodcovi) zaplatil viac, ako bol povinný plniť v zmysle cit. právnych predpisov a cit. rozhodnutí súdov. Možno aj pripustiť, že žalobca bol vystavený stavu právnej neistoty, minimálne počas súdneho konania, zbytočne tiež platil nad rámec poskytnutých úverov. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že bol vystavený porušeniu práva, ktoré bolo spôsobilé

spôsobiť jeho ujmu v majetkovej sfére. Ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. ani nepožaduje ako podmienku priznania nároku reálne spôsobenú ujmu spotrebiteľovi.

20. Po zhodnotení vyššie uvedených skutočností, súd dospel k záveru, že je potrebné žalobcovi priznať primerané finančné zadosťučinenie, nakoľko jeho právo ako spotrebiteľa bolo porušené, avšak nie vo výške, ktorú žalobca požaduje. Súd v tomto prípade vychádzal zo skutočností, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia plní satisfakčnú funkciu pre spotrebiteľa a má aj sankčnú funkciu, ktorou sa postihuje nepoctivý dodávateľ. Žiadna z týchto funkcií by nemala byť favorizovaná, ale mali by byť obe funkcie vyhodnotené rovnocenne. Súd zohľadnil konkrétne okolnosti tohto prípadu a predovšetkým tú skutočnosť, že žalovaný sumu, o ktorú sa bezdôvodne obohatil, teda sumu 1.624,54 Eur je povinný žalobcovi vrátiť (k čomu aj reálne došlo, o čom svedčí tvrdenie žalobcu). Už aj táto okolnosť je pre žalobcu zadosťučinením a sankciou pre žalovaného (úver bez odplaty, úrokov). Súd aj preto nevidí dôvod pre priznávanie primeraného finančného zadosťučinenia v žiadanej výške (teda vo výške bezdôvodného obohatenia). Takéto úvahy (čo do výšky zadosťučinenia) súd nepovažuje ani za súladné so zásadou dobrých mravov, pretože vedú k neprimeranému obohacovaniu sa spotrebiteľa. Žalobca v dôsledku súdneho rozhodnutia získal finančné prostriedky (ktoré evidentne v danom čase potreboval a zrejme v bankových inštitúciách mu neboli, resp. by neboli poskytnuté, ak sa obrátil na subjekt nebankový) od žalovaného (jeho právneho predchodcu) bez akejkoľvek odplaty. Takže po zohľadnení všetkých týchto okolností súd považoval za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1/10 zo sumy priznaného bezdôvodného obohatenia, teda v sume 163 eur (po zaokrúhlení). Psychické útrapy žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal a teda na nich nemožno prihliadať. Navyiac je nutné dodať a zohľadniť aj tú skutočnosť, že terajší žalovaný je už len právnym nástupcom pôvodného veriteľa, ktorý zmluvy so žalobcom dojednal a ktorý bol až do rozhodnutia odvolacieho súdu aj účastníkom pôvodného konania.

21. S ohľadom na uvedené súd žalobe v tejto časti vyhovel čiastočne a zaviazal žalovaného na zaplatenie finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. v sume 163,-eur. Z vyššie uvedených dôvodov preto súd neakceptoval v celom rozsahu argumentáciu žalobcu a zároveň námietky žalovaného a neprihliadal na ich argumentáciu udávanú v písomných podaniach, či ústnych vyjadreniach. Súd sa ani pri rozhodovaní o nároku neodchýlil od rozhodovacej praxe súdov (vid' napr. rozhodnutie Okresného súdu Prešov sp. zn. 11Csp/18/2018, Okresného súdu Bardejov sp. zn. 1Csp/117/2016). V prevyšujúcej časti súd preto žalobu zamietol.

22. O trovách konania súd rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 odsek 2 CSP tak, že stranám nepriznal ich náhradu, keďže strany boli vo veci v časti úspešní a neúspešní (úspech žalobcu čo do nároku ako takého, neúspech v časti nepriznanej).

23. Súd lehotu na splnenie povinnosti uloženej žalovanému týmto rozsudkom určil v súlade s § 232 ods. 3 C.s.p..

24. Súd tiež dodáva, že nie je jeho povinnosťou reagovať na každý argument strany sporu - konania. Povinnosťou súdu je však vysporiadať sa s relevantnými argumentmi, ktoré majú vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Pokiaľ sa jedná o ďalšie námietky strán súd v tejto súvislosti pripomína, že podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 03. júla 2003: „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, príp. dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces“

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresný súd Bardejov v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia.

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,
a) ktorému súdu je určené,

- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje,
- e) podpis,
- f) spisová značka tohto konania (§ 127 ods. 1 C.s.p.).

Odvolať možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 C.s.p.).

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolať urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie odvolania na trovy toho, kto odvolanie podal.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona číslo 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.